

Hòstia, no anem bé

M'enamoren les formes però em repugna que algú pugui sacralitzar-les per damunt de tot



Foto: Dennis Hill

M'enamoren les formes dels sentits. Em sedueix el llenguatge literari o poètic, en què no es pot separar la forma del sentit: la veritat literària és una qüestió d'estil. Fa poc una alumna d'un curs d'escriptura em va dir que li costava d'entendre la gent que, com jo, donava tanta importància a la forma, i vam encetar una discussió amable sobre ètica i estètica. Vam acabar parlant de Thomas de Quincey i el seu cèlebre assaig *L'assassinat considerat com una de les belles arts* (Aeditors), compost de dos articles que aparquen el punt de vista ètic -és evident que un assassinat és incorrecte, condemnable i indefensable- i analitzen el crim des d'un punt de vista merament artístic.

M'enamoren les formes però, més enllà d'un exercici provocador a l'estil del que va fer De Quincey, em repugna que algú pugui sacralitzar-les per damunt de tot. Faig de correctora i una falta d'ortografia em pot fer sortir de polleguera, però també entenc que sovint el millor que puc fer amb la meva indignació és empassar-me-la.

La filòloga Helena Boadas explicava l'altre dia que s'havia entristit en llegir determinades reaccions a les xarxes després de l'assassinat comès per un menor en un institut de Barcelona.

En concret, l'Helena esmentava una dona que havia preguntat "Però haviam, per què aquest nen tenia una ballesta?", i resulta que el comentari següent era "Haviam s'escriu sense hac".

A mi em va passar una cosa semblant, i encara em dura l'estupefacció. Així que es va saber la notícia d'aquest assassinat, vaig fer un tuit que deia "Hòstia, una professora morta per trets de ballesta en un institut" (en un primer moment es va dir que la víctima mortal era una dona). La primera reacció que vaig rebre va ser un altre tuit que deia "Hòstia? No deixes gaire bé el periodisme. Diria que hi ha expressions millors".

Per descomptat que jo no represento el periodisme: només em represento a mi. I en casos com aquest, dir "hòstia" és el més suau que se m'acut. Però em sembla un símptoma preocupant que, davant la notícia que un menor acaba d'assassinar un mestre, algú es pugui fixar sobretot en un "hòstia" poc o molt afortunat. Si parlem d'horror, que la forma eclipsi el sentit no té cap sentit.